

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Απάντηση στις προκλήσεις - Θέσεις για τα μεγάλα μέτωπα μιας κυβερνητικής πολιτικής

VII. Η πρόκληση ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης - Το αναπτυξιακό κοινωνικό κράτος

1. Η σημασία του μοντέλου ανάπτυξης μιας ευρωπαϊκής χώρας στην εποχή της παγκοσμιοποίησης

 Σχολιάστε το Εκτυπώστε το

Μέγεθος γραμματοσειράς:

Παρότι ζούμε στην εποχή της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, παρά συνεπώς τον όγκο του διεθνούς εμπορίου, παρά το μέγεθος των διεθνών χρηματοοικονομικών συναλλαγών, παρά την «αποεδαφικοποίηση» της παραγωγικής διαδικασίας και των επιχειρήσεων, παρά την κινητικότητα των κεφαλαίων αλλά και των ίδιων των εργαζομένων και παρά την καταθλιπτική ομοιομορφία των αντιλήψεων που κυριαρχούν διεθνώς γύρω από τα θέματα αυτά, **το πεδίο της εθνικής οικονομίας είναι πάντοτε κρίσιμο και ενδιαφέρον**. Αυτό δεν αφορά, βεβαίως, τα μεγέθη της εθνικής αγοράς (που ακόμη και για τις μεσαίες πληθυσμιακά χώρες, όπως η Ελλάδα που διαθέτει την 30^η σε όγκο οικονομία διεθνώς, δεν είναι ευκαταφρόνητη παράμετρος), αλλά την συγκρότηση και τον αναπτυξιακό προσανατολισμό κάθε κράτους που δεν αγνοεί τα διεθνή και πολιτικά συμφραζόμενα, αλλά θέλει να διαμορφώσει, κατά τον καλύτερο τρόπο, την θέση του μέσα σε αυτά.

Αυτό αφορά και μια χώρα, όπως η Ελλάδα, που είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή της σοβαρότερης περιφερειακής ένωσης, μέλος της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης και της Ζώνης του Ευρώ, με όλα τα πλεονεκτήματα αλλά και όλους τους καταναγκασμούς που συνεπάγεται η συμμετοχή αυτή, μέσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής κοινοτικής έννομης τάξης, του Συμφώνου Σταθερότητας και της στρατηγικής της Λισσαβόνας.

Η έννοια του «μοντέλου ανάπτυξης», βέβαια, για οικονομίες βασισμένες στη λειτουργία της αγοράς, την οικονομική ελευθερία και την ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία αφορά πρωτίστως τις δημόσιες πολιτικές που υποστηρίζουν και προσανατολίζουν την εθνική οικονομία, προτρέποντας και ενθαρρύνοντας την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Πρώτη μέριμνα των δημόσιων αυτών πολιτικών είναι η συμφιλίωση του μοντέλου ανάπτυξης και όλων των αναπτυξιακών πολιτικών με την **διατήρηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου** που ανεξάρτητα από τις επιμέρους εκδοχές και αποχρώσεις του είναι θεμελιώδες τμήμα του κοινοτικού κεκτημένου και προϋπόθεση της συνοχής, της ανταγωνιστικότητας και της περαιτέρω ανάπτυξης των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Ζήτημα δημόσιων, δηλαδή εθνικών πολιτικών επιλογών, είναι επίσης η διαχείριση των δημοσίων επενδύσεων, οι κατανομές και ο προσανατολισμός των κοινοτικών πόρων, η διατήρηση του επιπέδου των παροχών και των υπηρεσιών του κοινωνικού κράτους, το νομικό πλαίσιο των εργασιακών σχέσεων, η εφαρμογή συγκροτημένων πολιτικών απασχόλησης και βέβαια όλες οι θεσμικές πολιτικές με κορυφαίες την εκπαίδευση και την διοικητική συγκρότηση του κράτους.

Ένα εθνικό μοντέλο ανάπτυξης εξακολουθεί επίσης να έχει τη σημασία του παρά την ανάδειξη των περιφερειακών οντοτήτων και των περιφερειακών αναπτυξιακών πολιτικών, μέσα σε μία Ευρώπη που ενθαρρύνει την αποκέντρωση και την αυτοδιοίκηση προκειμένου να απελευθερώνονται και να αξιοποιούνται όλες οι διανοητικές, πολιτιστικές, παραγωγικές και άλλες δυνάμεις κάθε περιοχής και κάθε τοπικής κοινωνίας. Όλες αυτές οι προσπάθειες χωρίς ένα εθνικό πλαίσιο αναφοράς και κυρίως χωρίς εθνική θεσμική στήριξη δεν μπορούν να ανθίσουν και να αποδώσουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Το μοντέλο ανάπτυξης δεν είναι συνεπώς ένα συνονθύλευμα κοινοτοπιών και γενικολογιών που επαναλαμβάνονται διαρκώς από όλους, ούτε ο «εκτελωνισμός» των κειμένων προβληματισμού των υπηρεσιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Είναι ένα σύστημα στρατηγικών, μακροπρόθεσμων επιλογών που αφορούν το σύνολο των δημόσιων πολιτικών και λειτουργούν ως σαφές και σταθερό πλαίσιο αναφοράς για την κυβέρνηση, τη δημόσια διοίκηση, τους Ο.Τ.Α α' και β' βαθμού, την

αγορά, τις ιδιωτικές πρωτοβουλίες και την κοινωνία των πολιτών. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, μπορούν, ανάλογα με την οικονομική συγκυρία και τη δημοκρατική διακύμανση του συσχετισμού των πολιτικών δυνάμεων, να εφαρμόζονται πολλές επιμέρους οικονομικές κοινωνικές και αναπτυξιακές πολιτικές. Αυτή η σχέση αναπτυξιακού «δόγματος», και επιμέρους αναπτυξιακών, οικονομικών, δημοσιονομικών και κοινωνικών πολιτικών διαμορφώνεται σε ευρωπαϊκό, εθνικό αλλά και περιφερειακό επίπεδο.

Οι εθνικές όπως και οι περιφερειακές ιδιομορφίες στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης μπορούν και πρέπει να λειτουργούν **ως συγκριτικά πλεονεκτήματα** που προστατεύουν την ανταγωνιστικότητα, αλλά και τη κοινωνική συνοχή και την ποιότητα ζωής σε μια μεσαία ευρωπαϊκή χώρα όπως η Ελλάδα.

Σχόλια: